

Stichting Ondersteuning Sovata

Postbus 282
2990 AG Barendrecht
06-24 52 19 69
info@stichtingsovata.nl
www.stichtingsovata.nl

Erkend ANBI

KvK Rotterdam 24420113
ING bank 3533795

Reisverslag

Holland - Roemenië / SOVATA oktober 2014

Foto voorblad: Op Hostad - Sarateni is men in afwachting van wat komen gaat.
Oktober 2014.

Verslag van het bezoek
aan Sovata en Sarateni
van 9 tot en met 19 oktober 2014

VAT Logistics in actie voor SOS

Het team van Janny in overleg op de Ilesio loopt voor de R-Vent bus van de Bergschenhoek Groep uit.

Erzsebet met haar twee kinderen Nimrod en Cristina

Een beetje verbouwereerd met zijn eigen fiets

Donderdag 9 oktober gaat de groep van 11 vrijwilligers met een grote dosis gezonde spanning op weg naar Sovata. Alles is georganiseerd en geregeld en iedere keer weer realiseren wij ons dat wij van SOS grote bofkonten zijn.

VAT Logistics uit Rotterdam heeft dit transport weer gefinancierd en heeft ervoor gezorgd dat de 70 kuub aan hulpgoederen al voor onze aankomst in Sovata is afgeleverd. De Bergschenhoek Groep heeft wederom de personenbus voor het vervoer van de vrijwilligers ter beschikking gesteld.

Onze grote dank gaat uit naar VAT Logistics en de Bergschenhoek Groep.

Zaterdag, na 2 $\frac{1}{2}$ dag rijden, starten wij met het op uitdeelfolgorde zetten van de 840 bananendozen en losse bundels. Dat blijkt toch nog wel een behoorlijke klus in de beperkte opslag ruimte. Gelukkig is het zomers weer en kunnen wij een groot aantal dozen even buiten neer zetten en kunnen daardoor de boel goed ordenen.

Snel daarna naar ons slaapadres waar Anneke en Coby ondertussen een heerlijke Hollandse pot hebben bereid met een verrukkelijk toetje na. Dat was smullen geblazen.

Zondagmorgen vroeg aan het ontbijt en alle teams weten welke wijk zij deze dag gaan bezoeken. Twee teams bezoeken de 185 gezinnen op de Iliesi. Voor deze gezinnen zijn er voedselbonnen, een rijk gevulde tas met voedsel en voor de kinderen kleine kadootjes.

Als onze bus de Iliesi op komt rijden zien wij bijna iedereen al klaar staan met zijn of haar CNP (paspoort) en wachten nieuwsgierig af wat wij deze keer voor hen meegenomen hebben. Alle gezinnen worden persoonlijk bezocht en ook Botond is heel blij ons te zien. Hij speelt iedere dag op de accordeons en met het verdiende geld heeft hij zelfs al kleine verbeteringen aan zijn huisje aangebracht.

Ook bij andere gezinnen zien wij, dat zij stap voor stap verbeteringen hebben aangebracht of gaan aanbrengen aan hun huisje.

Met Nimrod en Cristina, de twee kleine kindjes die Erzsebet nu heeft, gaat het gelukkig goed. Deze twee kleintjes werden door de moeder en de oma niet goed verzorgd en kregen regelmatig tikken omdat de kinderen honger hadden en huilden. Echt schoon zijn de kinderen niet maar onze inspanningen om deze kinderen betere voeding en begeleiding te geven is gelukt en wij blijven de situatie natuurlijk op de voet volgen.

Maria-Judith heeft eierstokkanker en kan alleen de vitamine C en de medicatie tegen leverbescherming betalen. Doordat het meeste geld dat verdiend wordt op gaat aan het betalen van medicatie, komt het kopen van voedsel in gedrang. Wellicht spreekt de situatie van Maria-Judith u aan en voelt u er iets voor om haar te ondersteunen. Dat kan éénmalig, maar natuurlijk ook maandelijks.

Botond speelt nog een mooi lied voor ons op zijn accordeon.

Mihail weet niet van ophouden en blijft met hout werken.

Blij met onze komst en gelukkig met voedseltas en voedselbonnen

Rozalia zien wij bij de smalle beek de was doen. Zij heeft een inkomen van 500 lei (= € 125) per maand en alleen de kosten voor het winterhout bedraagt al 300 lei (= € 75) per meter. Per winter is er minstens 4 meter hout nodig om het een beetje warm te stoken. Het zou voor Rozalia erg fijn zijn als er iemand in Nederland is die haar kan ondersteunen om haar leven wat eenvoudiger te maken.

Het valt de teams op dat een aantal ouderen een herseninfarct hebben gehad en er behoorlijk slecht aan toe zijn. Een van de problemen is het niet kunnen betalen van de medicijnen. Een oudere mevrouw bleek uitbehandeld voor darmkanker en werd in het ziekenhuis aangekleed en naar huis gebracht zonder enige medicatie of begeleiding. Wij weten nu al dat er in april mensen gemist zullen worden.

De meeste groentetuintjes zien er goed uit en wij zijn er van overtuigd dat men er alles aan doet om op deze manier aan voedsel te komen. Fijn om te weten dat Monsanto uit Bergschenhoek voor april 2015 wel 300.000 zaden aan diverse groentezaden zal doneren voor iedereen in Sovata en Sarateni.

Zo vlak voor de winterperiode verliezen veel mensen hun baan omdat het seizoenswerk achter de rug is. Met de komende extreme kou valt er ook niet veel buitenwerk te doen.

Met Noëmi en Gergely, het jonge stel waarvan begin 2013 het huisje is verbrand en de buurtbewoners samen met SOS ervoor hebben gezorgd dat er een nieuw huisje kwam, gaat het heel goed. Inmiddels zijn er twee paarden en twee karren in eigendom en deze twee mensen werken hard om de kost te verdienen. Wij zijn erg trots op deze twee jonge mensen !!

Voor de school op de Iliesi zijn er bananendozen met kinderkleding en kinderschoenen. Omdat de vooruitgang in deze wijk goed te merken is, geven wij via de scholen kinderkleding en kinderschoenen in plaats van via de gezinsdozen. Alle schoolgaande kinderen krijgen nu via de school één schoon kledingsetje per maand. Dat werkt fantastisch en wij en de ouders zijn heel blij met deze gang van zaken.

Voor de ouderen is voedsel en hout voor de fornuizen/kachels véél belangrijker dan kleding en schoenen. Mocht blijken dat ergens kleding of schoenen nodig is voor de ouderen dan brengen wij die later.

Niet alleen voor de volwassenen en de kinderen is het krijgen van een prachtige, als nieuw opgeknapte fiets van Kees en Corrie uit Everdingen een feest, ook voor de teams was het hartstikke leuk om zo'n fiets weg te mogen geven. Een van de vaders was zó gelukkig met een fiets dat hij danste van blijdschap. In de avonduren volgt hij namelijk een opleiding in het dorp van Sovata. In deze tijd van het jaar dalen de temperaturen al aardig en is de kans groot dat er beren, wolven en wilde varkens naar de wijken komen.

De mensen op de Trandafirilor wachten geduldig af.

In de crèches hebben de kinderen het grootste plezier met het nieuwe speelgoed.

Door de fiets kan hij zich sneller verplaatsen en de kans dat hij gegrepen zal worden door deze dieren is daardoor natuurlijk veel kleiner. De angst om gepakt te worden door beren of wolven leeft enorm onder de mensen in de buitenwijken.

Een ander team gaat vandaag naar de Trandafirilor. De Trandafirilor is de wijk waar het houten flatgebouw half ingestort is en de rest géén sanitaire voorziening meer heeft. De achtertuin is nu een grote vieze bende omdat bijna alle bewoners daar hun behoefte moeten doen. Volgens de informatie van de Gemeente aan de bewoners zal het gebouw in 2015 afgebroken worden, maar de Gemeente geeft geen hulp voor het vinden van een andere woonruimte. Waar moeten deze 8 gezinnen naar toe en waar moeten zij dat van betalen?

De mensen rennen naar buiten en zijn hartstikke blij met onze komst. In hun ogen zie je hoop en blijdschap. Met Ferenc, de man die vorig jaar oktober zo maar neer viel en nu onder doktersbehandeling is op kosten van SOS, gaat het zichtbaar beter. Hij is vrolijk en oogt veel beter. De kans dat hij ooit kan werken is nihil, maar in en om het huis kan hij al kleine karweitjes verrichten. Dat is mooi. Met zijn vrouw Angela gaat het minder goed. De spierziekte eist haar tol en ik zie dat Angela haar handen niet meer stil kan houden en heel slecht kan lopen. Op mijn vraag hoe het met haar gaat antwoordt zij: "Heel goed want je bent er weer om ons te helpen ". Dat geeft mij wel even een rilling over mijn rug, omdat ik zie dat het echt niet goed gaat met haar. Ik wens haar alle goeds en knuffel haar even.

De andere bewoners wachten geduldig op hun beurt, alleen Rozalia kan niet wachten. Zij probeert tussen ieder gesprek te komen en wil graag een zak met walnoten aan ons geven. Zij is zó gelukkig dat zij iets terug kan doen. Het gaat goed met haar en haar man. De pop die zij vorig jaar heeft gekregen staat nog steeds in de piepkleine woonruimte tussen alle spullen in. Het is en blijft een hele trieste situatie als je ziet hoe deze mensen moeten wonen en leven.

Ondertussen is het team van Anneke de scholen, crèches en de naschoolse opvang aan het bezoeken en kijken of de lopende projecten goed gaan. Er wordt gekeken naar het aantal schoolgaande kinderen, of de kinderen uit onze gezinnen op de lijsten voorkomen, er wordt gekeken naar de kinderen waar SOS de lunch voor betaald via de scholen en crèches en noteren zij de spullen die nodig zijn voor de school zelf. Schriften, potloden, pennen, puntenslijpers, knutselmaterialen en schoolkrijt, het blijft hartstikke hard nodig. Ook kregen wij de vraag voor kopieerpapier en gekleurd karton. Blij, heel blij zijn de scholen en crèches met de schoolmaterialen, het speelgoed, de knutselmaterialen en de leuke stepjes en driewielers voor de allerkleinsten.

Het project om de schoolgaande kinderen vitaminen te geven, krijgt steeds meer vorm. Het zou fantastisch zijn om de kinderen iedere schooldag een vitaminetablet te kunnen geven. Het is de bedoeling om dit project verder uit te werken en op korte termijn te presenteren.

De lompe prothese die 3 cm te lang is om gebruikt te worden.

Kleinzoon Andras is trots op zijn nieuwe fiets en kan nu sneller thuis zijn voor oma.

Eerst wat boterhammen smeren en beleggen en dan op Hostad in Sarateni krijgt ieder op zijn beurt een voedseltas, dekendoos, voldoende boterhammen voor het hele gezin en speeltjes

Ook Coby en haar team is druk met het bezoeken van de gezinnen die her en der verspreid in Sovata wonen. Bij Lucretia, de mevrouw (72 jaar) waarvan in april haar been tot onder de knie geamputeerd moest worden omdat de pedicure geen schone tangen en scharen had gebruikt, heeft inmiddels een prothese gekregen. Door een door de overheid aangewezen bedrijf is de lengte voor een prothese bij haar thuis gemeten. Zij heeft nu een lompe prothese met een voet en een simpel enkelgewricht als onderbeen. Helaas is de stalen buis 3 cm te lang waardoor Lucretia de zware prothese absoluut niet kan gebruiken. Volgens de leverancier moet zij er maar mee leren leven en volgend jaar zullen zij wel weer eens kijken. Onvoorstelbaar !!!

Het is aan het einde van de dag toch wel erg opschieten geblazen. Er moeten nog 800 boterhammen gesmeerd en belegd worden met ham en kaas voor de mensen en kinderen op Hostad die de volgende morgen bezocht worden. Best een beetje spannend om deze wijk weer een bezoek te brengen. Uiteindelijk zijn om 11 uur 's avonds de boterhammen gesmeerd en staan de zakjes met ieder twee boterhammen erin klaar voor de volgende dag.

Maandag, vandaag belooft een spannende dag te worden. Wij hopen dat alles goed voorbereid is voor ons bezoek aan de zigeunerwijk Hostad. Via het gemeentehuis van Sarateni hebben wij laten weten dat wij komen en dat iedereen zich moet gedragen en in zijn eigen huisje moet wachten op onze komst. De waarschuwingen zijn duidelijk en dat was te merken toen wij op het terrein aankwamen. Een klein groepje volwassenen en kinderen wilde even laten weten dat zij erg blij zijn met onze komst en zij zouden direct weer naar hun huisje gaan. Zij moesten wel even gluren in de bussen wat er allemaal in stond en dat kon toch geen kwaad? Op ons verzoek om naar hun huisje te gaan lopen zij lachend en hoopvol weg.

De teams krijgen het advies dat zij zich niet moeten laten intimideren door de bewoners of hun emoties de vrije loop te laten gaan in het bijzijn van gezinsleden die zij op dat moment bezoeken. Het is bedoeling dat wij sterk blijven en zo de boel goed onder controle kunnen en blijven houden.

Beneden op het terrein blijven de twee bussen staan met de boterhammen, het speelgoed, de babypakketten en de dekendozen. Anneke, Janny, Lia en Cees zullen de spullen geven aan de mensen die naar beneden komen met een briefje waarop staat wat zij krijgen.

Drie teams gaan het terrein op om de gezinnen persoonlijk te bezoeken. De teams zijn weer erg onder de indruk van de armoede die op dit terrein heerst. Veel te kleine en slechte behuizingen waarin vaak niet meer staat dan een oude stoel, tafeltje en een oude, en vaak kapotte, kachel. Bij een van de huisjes treffen wij een oudere vrouw die niet eens een kachel heeft en dus niet kan koken en geen verwarming heeft. Ik moet er niet aan denken hoe zij de koude nachten door moet brengen!!

Woonsituaties op Hostad: schamele huisjes met olievaten als kacheltjes.

Voor haar gaan wij op zoek naar een tweedehandskachel. Een nieuwe kachel heeft waarschijnlijk geen zin, de kans dat die gejat zal worden door een van de andere bewoners is groot. Wij zien dat het jatten ook gebeurt bij de gezinnen die beneden al zakjes brood en andere spullen hebben gekregen. De honger is vaak zó groot dat iedereen van iedereen probeert te stelen. Wij geven deze gezinnen natuurlijk nieuwe pakjes brood. Bij sommige gezinnen zien wij dat de zakjes met brood verstopt worden onder een paar lappen en daar bewaard worden tot de avond.

Tijdens de bezoeken wordt ook heel snel duidelijk dat veel kinderen nog niet of niet meer naar school gaan, omdat zij geen schoenen en/of kleding hebben. De schaamte van de mensen, omdat de kinderen geen fatsoenlijke schoenen en kleding hebben, is erg groot. Wij zien de kinderen ook met te kleine en erg kapotte schoenen en smerige kleding lopen. Het probleem is wel dat SOS eist dat als de gezinnen hulp willen krijgen de kinderen wel naar school moeten.

Wij vertellen de ouders dat wij de school van Sarateni, waar deze kinderen naartoe moeten, vanaf april 2015 voorzien van kleding en schoenen voor de schoolgaande kinderen. Er zal door de schooldirecteur tijd en ruimte gemaakt worden om vóór het nieuwe schooljaar deze kinderen van kleding en schoenen te voorzien.

Voor SOS betekent dat dus ook dat er nog meer kinderkleding en kinderschoenen nodig zijn om zo veel meer kinderen aan te kleden. Misschien zijn er in uw omgeving gezinnen met kinderen en kunt u vragen of zij de kleding en schoenen, die niet meer gebruikt worden, willen doneren aan SOS? Het zou geweldig zijn als wij meer kinderen kunnen helpen aan dat wat zij nodig hebben aan schoenen en kleding.

Ook rugtassen zijn erg belangrijk. De Roemeense Overheid is van mening dat ieder kind dat naar school gaat zijn eigen schooltas/rugtas heeft met schoolmaterialen. Belachelijk natuurlijk als je weet dat deze kinderen niet eens iedere dag te eten hebben.

Ook hier zou het vitamineproject via de school een heel goed resultaat kunnen geven. De kinderen op Hostad hebben zeker niet iedere dag iets te eten en lopen daardoor erg achter in groei en ontwikkeling van hun lijfjes.

Het jongetje van 3 dat in april van dit jaar een operatie moest ondergaan voor een tumor aan de lever en waar de ouders het geld niet voor hadden, is met behulp van een fantastische donatie inmiddels geopereerd. Het lijkt goed te gaan met het kleine mannetje en daar zijn de ouders en wij natuurlijk hartstikke blij mee. De ouders vragen ons de donateur ontzettend hartelijk te bedanken.

Het krotje waar dit gezin met 4 kinderen moet wonen is in slechte staat. De vloer is van aarde en het zou prettig zijn als er een betonnen vloertje van 3 x 4 meter gelegd zou kunnen worden. Voor de hygiëne zou het sowieso al veel beter zijn dan de smerige aarden vloer. Een van onze Roemeense hulpverleners gaat op onderzoek uit wat de kosten kunnen zijn van een betonnen vloertje en laat het ons zo snel mogelijk weten.

Kinderen op Hostad.

Het speelgoed dat voor de kinderen van klein tot groot is meegenomen is een groot succes. Voor de meisjes zijn er voor de leeftijd tot 15 jaar poppen in alle maten en soorten, voor de grotere meisjes zijn er toilettasjes gemaakt met een stukje zeep, tandenborstel, tandpasta, nagelknipper, kam, maandverband en een sieraadje.

Zij zijn er helemaal gelukkig mee.

Voor de jongens tot 15 jaar zijn er autootjes en kleine speelgoedjes. Voor de grotere jongens van 15 jaar en ouder zijn er voetballen. De voetballen waren echt een schot in de roos, geweldig!!! Alleen een aantal jongere jongens die geen bal kregen waren verdrietig en boos. Ook zij wilden héél graag zo'n mooie voetbal. Misschien in april, als Kees uit Puttershoek nog eens van die prachtige voetballen kan doneren!!

Toch hebben onze Roemeense hulpverleners het ook moeilijk met het zien van de soms bizarre situaties waarin kinderen moeten opgroeien. Het valt niet mee om in deze wijk gelijkheid te krijgen en een betere toekomst voor de mensen. Natuurlijk blijven wij ons best doen en hopen samen met u een wijk te maken met gezonde en gelukkige mensen.

De jonge moeders zijn verrukt met de babypakketten, de kinderen met de kadootjes en iedereen heeft voor vandaag heerlijke boterhammen en een voedseltas gekregen. In de voedseltas zit voor een paar dagen eten en dat omvat blikken ham, pasta, rijst, bouillonblokjes, tomatenpuree, macaroni, oplos chocolademelk en een zakje snoep. Dat zal smullen worden voor deze groep mensen!! Babyvoeding is ook hard nodig voor deze wijk. De vaak jonge moeders zijn zelf al niet gezond en hebben te weinig borstvoeding.

De contrasten zijn groot op Hostad. Je ziet direct wanneer mensen werk hebben in Sovata of in Hongarije. De huisjes zijn meer opgeknapt en de mensen zien er beter uit. Jammer dat slechts een klein groepje kans heeft op werk.

Wij worden door de mensen lachend uitgezwaaid en beloven dat wij in april 2015 weer terugkomen. De huisbezoeken zijn heel goed gegaan en ook bij het uitreiken van de spullen bij de bus zijn er geen ongeregelheden geweest. Voor onze komst in april moeten wij wel weer onze regels kenbaar maken, maar dat is niet erg.

Wij zijn blij met de geboekte resultaten op dit terrein.

Op dinsdag zal Adel van de Sociale Dienst van de Gemeente Sarateni de voedselbonnen aan de mensen van Hostad uitreiken. Ook dat is een heel gedoe want iedereen probeert de voedselbonnen van familieleden die niet thuis zijn mee te krijgen en op die manier aan meer voedsel te komen. Daar trappen wij niet in en iemand die er niet is, kan alleen de volgende dag nog zijn enveloppe met voedselbonnen ophalen bij het Gemeentehuis.

Adel weet precies wie er in het ziekenhuis ligt, in een andere plaats een baan heeft, overleden of verhuisd is. Als mensen inderdaad in het ziekenhuis liggen zal Adel de enveloppe bewaren totdat de persoon weer thuis is.

Als de zigeuners door hebben dat wij de leiding hebben en er niets extra's te halen valt, vertrekken zij weer tevreden naar Hostad.

Heerlijk zo'n boterham. Sjouwen met de gescoorde spullen.
Eindelijk een eigen pop om mee te spelen.

Jakab Ilona met de fiets die haar sneller bij de patiënten
in Sarateni kan brengen.

Boos en verdrietig omdat hij
geen voetbal heeft gekregen.

Voor één man zijn er geen voedselbonnen gemaakt en Danny zegt dat hij die alsnog zal maken en dat de voedselbonnen morgen voor hem klaarliggen op het Gemeentehuis. De man gelooft ons kennelijk niet en valt ons iedere keer lastig. Wel 5x wordt hem verteld dat *morgen* de bonnen klaar liggen op het gemeentehuis. Op een gegeven moment wordt de man boos omdat hij niet direct de bonnen krijgt en zegt ook niets meer te willen hebben. Dat is ook goed en worden er inderdaad géén voedselbonnen voor hem gemaakt. Hij heeft zichzelf ermee, de sufferd.

In de voorgaande verslagen hebben wij u verteld dat Caritas, de thuiszorg organisatie, de medische zorg van veel mensen op zich had genomen. Wij (SOS) ondersteunden Caritas met onder andere incontinentiematerialen en medische hulpmiddelen. Maar helaas, ook Caritas heeft financiële zorgen en zij kunnen de mensen die de kosten voor thuiszorg niet zelf kunnen betalen niet meer helpen met de medische zorg die zij zó hard nodig hebben.

Gelukkig heeft de Gemeente Sarateni voor dit probleem een prachtige oplossing gevonden. Jakab Ilona, verpleegkundige, verzorgt nu in haar eentje 54 patiënten die ernstig ziek en bedlegerig zijn. Wij zijn héél erg blij met Ilona die deze zware job voor haar rekening heeft genomen en natuurlijk ondersteunen wij haar waar wij kunnen. Voor haar zijn incontinentiematerialen, steriele verbandmiddelen, handzeep, doorligzalf, suiker- en bloeddrukmeters, jodium en dergelijke materialen heel hard nodig. Voor haar hebben wij in oktober al een speciale fiets met lage instap, compleet met fietstassen, mee kunnen nemen. De fiets zal haar enorm veel tijd besparen nu zij haar patiënten niet meer lopend hoeft te bezoeken. Haar salaris van ca. € 250 wordt door de Gemeente Sarateni betaald.

Het is tegen 17.30 uur als wij het terrein verlaten en op weg gaan naar ons logeeradres. Een heerlijk douche en andere kleding aan is wel een heerlijk idee na een dag stofhappen en in vieze omgevingen rondgelopen te hebben. Daarna lekker naar bed, dachten wij. De mensen, van een team dat Hostad bezocht heeft, hebben behoorlijk veel vlooiënbeten opgelopen en lopen zich aardig te krabben. Op de buiken, in de oksels, op de bovenbenen en andere warme plaatsen zitten tientallen vlooiënbeten. Gelukkig heeft een van ons een tubetje anti jeuk bij zich, dat wel in no time leeg is. De volgende dagen hebben wij aardig lopen krabben. Niet fijn.

Dinsdag na het ontbijt zijn de teams klaar voor het bezoeken van de Capeti, de Minei, het laatste deel van de Iliesi en diverse gezinnen verspreid over Sovata en Sarateni.

Ons team bezoekt vandaag de Capeti. Deze wijk doet het goed en ook hier zien wij de verbeteringen aan een aantal huisjes. De mensen staan al aan het begin van de weg te wachten met hun CNP kaart en hopen op voedseldozen en voedselbonnen.

In iedere wijk is voedsel het meest nodig, zeker nu de strenge winter in aantocht is.

Ook hier worden de gezinnen persoonlijk bezocht en wordt met de bewoners gesproken over hun situatie. In de meeste gevallen gaat het goed, gaan gelukkig de kinderen naar

Met voedselbonnen en voedseltas.

Ioan, suikerpatiënt.

Arm, maar alles is schoon en opgeruimd.

Zsolt, 4 jaar, geboren met zuurstofgebrek.

school en staan de groetentuintjes er goed bij. Bij een aantal huisjes zie je dat er buiten boven een houtvuur in grote pannen gekookt wordt. De pannen zijn gevuld met bladeren van witte kool of met keiharde kleine aardappeltjes. De aardappeltjes zijn voor de varkens en deze pannen staan 3 dagen op een vuurtje te koken totdat de aardappeltjes een beetje zacht zijn geworden. De koolbladeren staan 1 hele dag te koken en dienen als avondeten. Soms hebben de mensen nog een paar uien om een beetje smaak aan de koolbladeren te geven. Alles wordt gebruikt om mens of dier van voedsel te voorzien.

Vorige jaar schreven wij over Ioan die door suikerziekte zijn linker been moest laten amputeren. Tot onze grote schrik is nu ook zijn rechter been zwart aan het worden tot aan de knie en zit er een groot gat in zijn voet. Het lijkt te zijn weggevreten en het ziet er niet goed uit.

Zijn vrouw verzorgt de enge wond en vertelt in tranen dat de suikerziekte van haar man een hopeloze zaak is en dat zij bang is om hem te verliezen. Dat snappen wij heel goed. De thuiszorg komt niet in deze wijk en dat is ook een probleem. Wij gaan proberen of er thuishulp kan komen met de verzorging van het been van Ioan. Er moeten sowieso nieuwe verbandmiddelen komen zodat zij niet de oude en vieze verbanden weer op de wond gaat doen. Triest.

Tevens zit Ioan in een te kleine rolstoel zonder voetsteunen, dat kan natuurlijk niet. Wij gaan zorgen voor een goede rolstoel met voetsteunen. Ioan is erg blij met ons bezoek, maar is erg verdrietig door de situatie. Werken kan hij niet meer en dat zit hem ook niet lekker.

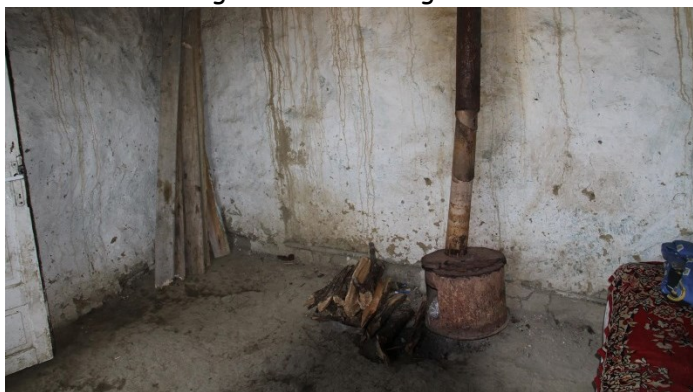
Om bij de gezinnen boven op de berg te komen is het klimmen en klauteren geblazen. Gelukkig is het prachtig en zonnig weer en worden wij niet gehinderd door enorme modderpoelen en modderstromen die van de berg af komen. Eenmaal boven op de berg zien wij dat het met de mensen daar ook redelijk goed gaat. Natuurlijk zijn zij dolblij met de voedselbonnen en voedseltas die wij meegenomen hebben. Voor Ferenc hebben wij een paar krukken mee genomen, zodat hij nu goede steun heeft bij het lopen op de berg en mogelijk ook weer naar het dorp kan.

Weer terug beneden in de wijk brengen wij nog even een bezoek aan het gezin van Emese en Lajos. Hun kindje Zsolt van 4 jaar is met zuurstofgebrek geboren en is lichamelijk en geestelijk gehandicapt. Moeder Emese loopt de hele dag te sjouwen met haar kind. Het jongetje kan niet lopen, zitten of praten, slikt moeilijk, is incontinent en kan niet aangeven of hij pijn heeft of iets wil of nodig heeft.

Alleen de vader kan werken en verdient 575 lei (= € 145) waardoor er geen pampers gekocht kunnen worden voor het jongetje. Soms kan zij wat geld overhouden en kan zij 1 of twee pampers kopen. Dit soort dingen maken de situatie nog moeilijker. Vaak worden de pampers na gebruik leeggemaakt en gedroogd boven het fornuis. Wij kopen voor hen een paar pakken pampers (omgerekend € 10 per pak van 8 stuks) en wij hopen in april

Blij en trots met eigen gezinsdozen.
 <- In afwachting van wat komen gaat.

meerdere pakken vanuit Nederland mee te kunnen nemen. Het zal heel moeilijk zijn om een passende rolstoel voor Zsolt te vinden omdat hij niet zelfstandig kan zitten en er speciale steunen aan de rolstoel moeten zitten om hem te laten zitten of liggen. Onze Roemeense hulpverlener pinkt, net als wij, een paar tranen weg. Ik vind dit heel erg en weet niet hoe ik hier de goede hulp kan bieden !!!

Na de Capeti gaan wij naar de Minei, de voormalige vuilnisbelt. Natuurlijk staat iedereen al op de uitkijk en vanaf het wat hoger gelegen gedeelte kunnen zij ons al van verre aan zien komen. Voor deze groep gezinnen hebben wij persoonlijke gezinsdozen, voedselbonnen, voedseltassen en de dozen waarin kleding en schoenen zitten die zij huis aan huis verkopen. De mensen zijn blij en tevreden en mopperen alleen over het feit dat de gemeente Sovata nog steeds geen water en elektra heeft aangelegd.

Wij vragen ons af of er überhaupt ooit water en elektra op dit terrein aangebracht zal worden. Jammer want de schoolgaande kinderen kunnen in de winteravonden geen huiswerk thuis maken omdat het dan al vroeg donker is. Gelukkig hebben de bewoners ervoor gezorgd dat er geen enge slangen op het terrein zijn en dus kunnen wij rustig ons werk doen. Met vrolijk uitzwaaiende mensen vertrekken wij en gaan verder met de bus.

Anneke bezoekt ondertussen het St. Josif Kinderhuis en heeft daar eerder in de week al de dozen gebracht met breiwerken, knutselmaterialen, warme maillots, sokken, speelgoed en allerlei andere bruikbare spullen. Voor de begeleiders en hun kinderen zijn aparte dozen gemaakt met kleding en schoenen op maat, ondergoed, toiletartikelen, knutselmaterialen, schoolmaterialen en speelgoed.

Een begeleider heeft 8 tot 10 kinderen tot zo'n 12 jaar oud onder zijn hoede en samen wonen zij in één van de 10 wooneenheden, die het kinderkuis in het eerste gebouw heeft. De kinderen die naar de middelbare school gaan hebben met zijn vieren (of jongens, of meisjes) een wooneenheid met eigen douche in het tweede gebouw. Voor sommige wooneenheden zijn overgordijnen, vitrages, dekbedden, kussens en beddengoed meegenomen.

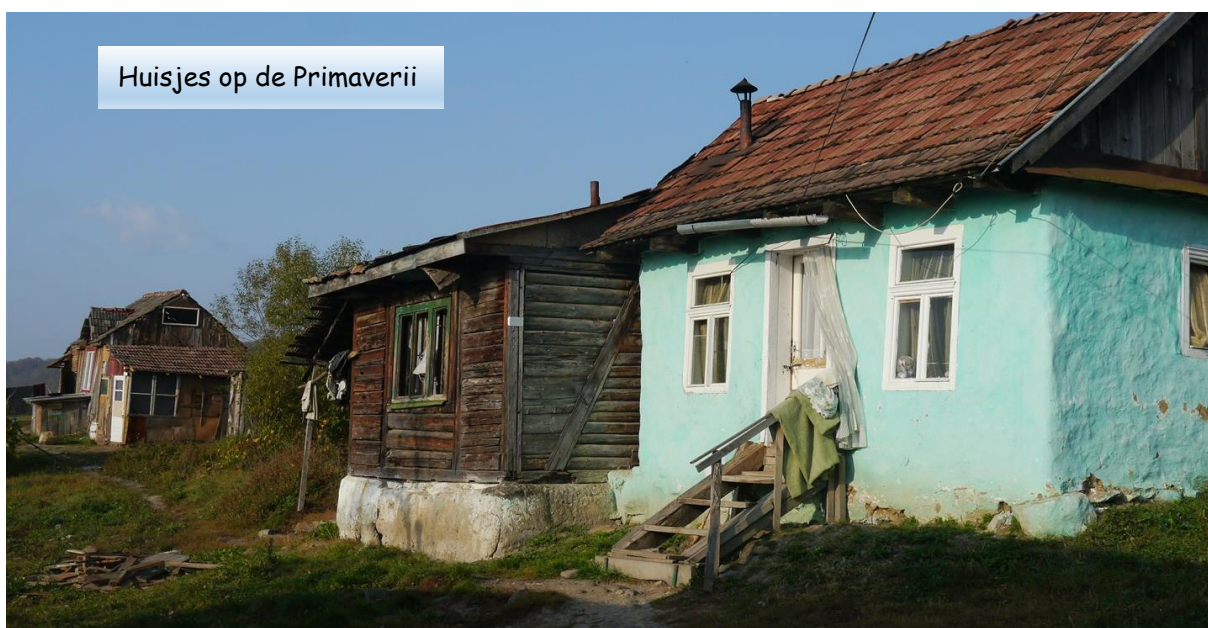
Voor de volgende keer zijn was- en schoonmaakmiddelen ook heel erg welkom. Aan de begeleiders is gevraagd om tijdig aan te geven welke kleding- en schoenmaten nodig zijn voor april 2015 en welke andere wensen er nog zijn.

Door de bezuinigingen van de Roemeense Overheid wordt het kinderkuis St. Josif aan alle kanten gekort met financiële hulp voor onder andere voedsel. In het kinderkuis St. Josif wonen op dit moment 158 kinderen in de leeftijd van 2 t/m 18 jaar. Kinderen die geen ouders meer hebben, kinderen die uit de ouderlijke macht zijn ontzet door misbruik of mishandeling en kinderen waarvan de ouders niet voor hen kunnen zorgen.

SOS ondersteunt het kinderkuis St. Josif al jaren lang met veel passie en helpen hen op alle mogelijke manieren. Met Janos, de leider van het kinderkuis St. Josif wordt gesproken over het plaatsen van groentekassen, het nieuwe SOS project.

In het Kinderhuis St. Josif moet voor alle kinderen de kleding gewassen worden door de groepsleid(st)er.

Huisjes op de Primaverii

Door het plaatsen van kassen waarin diverse groenten en tomaten geteeld kunnen worden, kan het kinderhuis zich in de toekomst voorzien van alle mogelijke groenten in de zomer- en winterperiode. Bij een te grote opbrengst van groenten zou men de groenten aan de plaatselijke bevolking kunnen verkopen en/of ruilen tegen andere goederen.

Met het realiseren van de groentekassen gaat een lang gekoesterde wens van het St. Josif kinderhuis in vervulling en ook de kinderen kunnen leren hoe je groenten kunt verbouwen en verhandelen. Wij houden contact met Janos en houden u op de hoogte van de ontwikkelingen binnen dit mooie project.

Na een lange dag is het tijd om een hapje te gaan eten en naar bed te gaan. Ook morgen zal het een drukke dag worden voor de teams.

Woensdag, de dag voor onder andere een bezoek aan de Primaverii. Hier woont het Romagezin waarvan de kinderen niet naar school gaan en waarover in april een hele discussie is ontstaan met de ouders van de kinderen. Hij zou **geen** gezinsdozen, voedselbonnen en voedseldoos krijgen als de kinderen **niet** naar school gaan.

In juni hebben wij nog gevraagd of het hoofd van de school een bezoek wil brengen aan de familie van Gabor en Terezia om te vragen of de papieren voor de school al in orde waren. Gabor gaf aan dat de papieren wel zullen komen. Echter bij de start van het schooljaar 2014 - 2015 waren de kinderen van Gabor niet op school en tot op de dag van vandaag nog steeds niet.

Toen wij op het terrein aankwamen dansten de kinderen al in het rond en riepen luidkeels dat de mensen van SOS uit Nederland er waren. Iedereen kwam aangerend behalve de familie van Gabor en Terezia, die bleven rustig boven en keken naar beneden. Normaal gesproken zijn zij de eerste die beneden zijn. Na alle gezinnen hun gezinsdozen, voedseltas en voedselbonnen gegeven te hebben, zijn wij maar naar boven gelopen.

Met een scheve blik werden wij aangekeken, maar werden toch welkom geheten. Gabor was bezig om het brakke huisje wat op te knappen en had op de aarden vloer nu afgezaagde boomstammen gelegd. Daarover lagen stukken karton van grote dozen. Hij liet trots zien wat hij allemaal gedaan had om het wonen te verbeteren. Met een lek dak zal het karton snel verteerd zijn en zullen zij op de kale planken moeten leven. Maar goed, het is altijd beter dan op een aarden vloer. Wij mochten ook foto's maken en hij gaf antwoord op iedere vraag die wij stelden.

Tot het moment dat ik vroeg: "Hoe gaat het met de kinderen op school?". Ik krijg weer een wirwar van verhalen te horen en zeg hem dat zij geen pakketten, voedselbonnen en voedseltas krijgen. Hij wordt ontzettend boos en gaat schreeuwen. Wij gaan maar naar beneden om erger te voorkomen. Later in de week komen de andere teams de familie tegen beneden in het dorp en een omhoog gestoken vuist met waarschuwendes bewoordingen was de enige begroeting aan onze teamleden. Gabor was duidelijk van slag omdat hij zijn spullen niet heeft gekregen.

Een dikke knuffel voor de voedselbonnen en de gezinsdozen. Maar in de huisjes op de Primavera is het niet veel soeps.

Toch wel zo prettig: een eigen fiets !!

Bij de Praidului school wappert de SOS vlag trots in de wind.

Later hoorden wij van het hoofd van de school dat hij alsnog naar het schoolgebouw is gegaan, omdat hij dacht dat daar zijn dozen zouden staan. Jammer, maar die stonden er dus niet. Het enige wat Gabor schreeuwde was dat hij de politie wel zou bellen. Prima toch. Wij zullen in april volgend jaar zien hoe de situatie dan is en wij zullen op die situatie inspelen. Het is te gek voor woorden dat deze kinderen van 9 en 11 jaar niet kunnen lezen en schrijven !!!

Van de andere bewoners krijgen wij handkussen en worden wij uitgezwaaid, natuurlijk met onze belofte dat wij in april weer komen.

Snel met de bus naar de Praidului. In deze wijk liggen de huisjes wat verder uit elkaar en kunnen wij niet lopend van de een naar de ander. Het parkeren van de grote bus is niet altijd eenvoudig en Cees moet allerlei toeren uithalen om de bus veilig en goed te parkeren en ook zo dat wij de dozen en de andere spullen makkelijk uit de bus kunnen pakken.

Op de Praidului wonen een aantal gezinnen die geen zigeuner zijn maar wel een donkere huidskleur hebben. Dat is erg lastig voor deze mensen, omdat zij wel gezien worden als zigeuner en er voor hen dan ook andere regels gelden in Roemenië. Als zij iets kopen moeten zij zich eerst legitimeren en laten zien dat zij geld hebben. Dan pas worden zij geholpen voor de dingen die zij nodig hebben. In deze wijk zien wij ook stap voor stap de verbeteringen aan de kleine huisjes. Dat is mooi om te zien.

Het eerste gezin op de Praidului dat wij bezoeken is het gezin van Katalin. Katalin heeft een kindje met een verstandelijke handicap en krijgt gelukkig in een speciaal opgezette klas op School 2 aangepast onderwijs. Heel bijzonder dat sinds kort aangepast onderwijs gegeven kan worden aan kinderen met een verstandelijke handicap. Dat is een prachtige ontwikkeling !!!

Veel ouderen die wij bezoeken in deze wijk slapen vaak naast het oude met hout gestookte fornuis om warm te blijven 's nachts. Een oudere man met diabetes heeft het zicht in zijn linkeroog verloren en ook met het rechteroog ziet hij niet veel meer. Hij kan ons nog wel herkennen aan de stemmen en je ziet direct de blijdschap op zijn gezicht.

Het gezin van Ilona woont met 7 volwassenen en drie kleine kinderen in een ruimte van 5 x 3 meter. Het huisje lekt aan alle kanten en stinkt van de schimmel en de nattigheid. De vader heeft werk en kan daarmee nét zijn gezin onderhouden. Voor dit gezin is er kleding, schoenen, dekens, beddengoed, voedseltas en voedselbonnen. Ilona is zó blij dat zij ons alle 3 drie tegelijk wil kussen en aaien.

Ook bezoeken wij nog twee nieuwe gezinnen die hulp nodig zouden hebben. Het eerste gezin blijkt een 82 jarige vrouw te zijn, die ongelooflijk veel medicatie nodig heeft maar dat niet allemaal zelf kan betalen en vraagt onze hulp daarvoor.

Gelukkig weer even naar buiten dankzij het looprek.

Slecht gebit zorgt voor verminderde gezondheid.

Attila kan op bed alleen nog voor zich uit staren....

Haar zoon en schoondochter wonen in het voorhuisje en helpen haar waar zij kunnen. Maar zowel de zoon als schoondochter hebben geen werk meer omdat het seizoenswerk opgehouden is. Het zal moeilijk zijn om het hoofd boven water te houden.

Een stukje verderop treffen wij het tweede gezin. Het is een jong gezin waarvan de man keelkanker heeft. Erzsebet, zijn vrouw werkt zich een slag in het rond om de kosten voor behandeling en ziekenhuis te kunnen betalen. Omdat zij twee kleine kinderen heeft moet zij 's avonds en 's nachts werken. Zij vroeg ons een kleine ondersteuning in de vorm van kinderkleding, schoenen en schoolspullen. Dat scheelt al heel veel in de kosten voor haar. Natuurlijk gaan wij hen daarmee helpen. Het is ons wel duidelijk dat iemand die kanker heeft in welke vorm dan ook, eigenlijk ten dode is opgeschreven. De medicatie en behandeling tegen kanker is ongelooflijk kostbaar in Roemenië.

Donderdag. Een bezoek aan het ziekenhuis, de wijkarts, een gesprek met de burgemeesters van Sovata en Sarateni en een bezoek aan de Morii en de 1 Mai straat. Dus nog veel te doen voor vandaag.

Als eerste een bezoek aan de Morii en gaan kijken bij Attila, de man met MS waarvoor wij in april een goed bed hebben meegenomen. Wij schrikken als wij Attila zien. Hij ligt met verkrampte benen op bed en is nog maar de helft aan gewicht van wat hij was. Het gaat dus niet goed met hem. Om hem in een andere stand te leggen, stopt de moeder van Attila blokken hout en een plasfles onder zijn benen en knieën en heel voorzichtig kan zij hem dan verplaatsen. Zijn moeder is teneinde raad en is bang haar zoon te verliezen. Attila eet ook niet veel meer en heeft zwarte kringen onder zijn ogen. Arme ziel. De dozen incontinentie materiaal geven wij af en daar is de moeder van Attila wel erg blij mee. Wij proberen haar te troosten, maar dat is nu erg moeilijk.

Het tweede bezoek is aan Veronika. Het hutje is weliswaar opgeruimd, maar zonder water en elektriciteit valt er weinig schoon te maken. Wat een verschrikkelijke omgeving voor de kindjes die daar moeten opgroeien zonder uitzicht op een betere toekomst. De kinderen hebben geen idee hoe slecht hun situatie is en zijn alleen nieuwsgierig naar wat er voor speelgoed in de dozen zit. Oma Irina kwekt ook honderduit en vraagt om warme sloffen en schoenen voor de winter. De schoenen die zij nu aan heeft zijn te groot en nog kapot ook. Het is een klein en vrolijk wijffje, die haar mannetje wel staat. Veronika was inderdaad zwanger in april en heeft een prachtige zoon gekregen. Voor de zekerheid hadden wij een babypakket, een wandelwagen en een campingbedje met een extra matrasje meegenomen en die kwamen nu goed van pas. Veronika vertelde dat haar 29-jarige vriend in juni dood is gebleven tijdens een onderzoek in het ziekenhuis. Bizar.

Verder op de Morii komen wij bij de gezinnen die met z'n drietjes op een klein terrein wonen. Hier leven de mensen in goede harmonie met elkaar en helpen daar waar nodig is. Ook hier zijn de persoonlijke gezinsdozen en voedselbonnen afgegeven.

Annamaria met haar "vader" en de ruimte waar zij moet slapen.

Op de 1 Mai straat zijn de huisjes in zeer slechte staat en de kachels zijn nog slechter...

Natuurlijk kwam Anna-Maria ook aangerend toen zij onze bus in het vizier kreeg. Zij weet dat zij brood en drinken krijgt en kon kaast niet wachten. Zij had vandaag nog niets gegeten en verslond de broodjes bijna in één keer. Het tweede pakje chocomel stopte zij veilig weg onder haar vieze shirtje om het later op te drinken. Haar vader kwam ook nog even kijken of er wat te halen viel. Jammer, maar voor hem helemaal niets. Hij verkoopt alles en dat is niet onze insteek.

Op de vraag of hij Anna-Maria voor de winter naar het kinderkuis wil brengen, kregen wij een duidelijk nee als antwoord. Wij kunnen niets doen voor Anna-Maria zolang de moeder niet te vinden is. Dat is jammer en akelig omdat wij zien dat Anna-Maria zich begint te ontwikkelen tot een jonge vrouw en wij zijn bang dat haar vader haar aan zijn "vrienden uit zal lenen" !!

Gelukkig zijn de andere gezinnen op de Morii bereid haar te helpen waar kan en zij zullen een oogje in het zeil houden. Er is weinig tijd om verder met de bewoners te praten maar dat halen wij in april 2015 wel weer in. Met allerlei goede wensen heen en weer vertrekken wij naar de 1 Mai straat.

Ondertussen gaan de anderen naar het ziekenhuis om de dozen met incontinentie materiaal en andere medische hulpmiddelen te brengen. Incontinentie materiaal is erg duur in Roemenië en Irma, de Roemeense directeur, is zichtbaar blij met de hulpmiddelen.

Ook Dr. Ilona de wijkarts wordt bezocht en voor haar zijn er bananendozen met medicijnen, verbandmiddelen en incontinentiematerialen. Glunderend staat zij te kijken naar de hoeveelheid spullen voor haar praktijk. Dr. Ilona helpt de mensen die geen geld hebben voor een doktersbezoek gratis en probeert hen de juiste medicatie mee te geven. Wij zijn natuurlijk erg blij met dokter Ilona en blij voor de mensen die zij kan helpen.

In juni van dit jaar is op kosten van SOS en met samenwerking van de Gemeente de praktijkruimte voorzien van tegels op de muren en op de vloer en is er een andere, moderne kachel geplaatst. De oude stenen kachel was groot en kapot waardoor er rook in de behandelkamer terecht kwam. Zij is helemaal onderste boven en trots op haar mooie werk- en behandelruimte.

Aangekomen op de 1 Mai straat is het al een drukte van belang. De 1 Mai straat is een lange en stoffige straat waar de contrasten erg groot zijn. Van goede huizen tot zeer armzalige krotjes die bijna omvallen van narigheid.

In een van die krotjes woont Rozalia met haar zoon Robbert. Het wijffie is in tranen als wij het paadje naar haar huis in lopen en ons ziet aankomen. De dozen zetten wij neer en worden uitgenodigd om binnen te komen. Wat een akelige toestand. De kachel is kapot en zou gemaakt moeten worden of als dat niet meer kan zou er een nieuwe kachel moeten komen.

Annamaria moet nog wat groter worden voordat wij haar kunnen helpen met een oogoperatie.

Geëmotioneerd vertelt Ferenz zijn verhaal.

Het huisje van Gheorghe is gedeeltelijk afgebrand.

Bij Birgit liggen de pompoenen veilig op het dak.

Rozalia heeft hartproblemen waarvoor natuurlijk medicatie nodig is. Maar ja, als er geen geld genoeg is, wat dan? Zij heeft een pensioen van 134,16 lei (= € 33,50) en moet daar eten en medicijnen van kopen. Vergeet niet dat de prijzen van voedsel en medicatie net zo hoog zijn als in Nederland!! Medicijnen zijn dus onbetaalbaar voor de meeste mensen. Wij hebben er moeite mee om zo weg te gaan en een van onze vrijwilligers geeft haar stiekem wat geld zodat zij voor de komende tijd haar medicatie kan betalen.

Verder op de 1 Mai is Birgitta met haar zere voeten door de uitstekels bij haar grote tenen. Voor haar zijn er, naast kleding en een warme deken, ruime en warme sloffen meegenomen met klittenband. Als zij die ziet gaat zij helemaal uit haar dak. Deze sloffen kan zij aan met minder pijn dan de oude en harde schoenen die zij nu draagt. Geweldig om te zien hoe blij iemand kan zijn met een paar simpele sloffen. Natuurlijk krijgen de gezinnen die onze hulp nodig hebben op de 1 Mai voedselbonnen en gezinsdozen.

De gezinnen die achter de houtfabriek wonen zijn wat blij ons te zien en vragen ons direct of het mogelijk is om een ander hout gestookt fornuis/kachel te krijgen. De kachels zijn echt helemaal op en de stukken hangen eraan. Nu waren de families op een open vuurtje de maaltijd aan het bereiden. Voor de echte winterperiode aanbreekt moeten wij wel zorgen dat deze mensen een ander hout gestookt fornuis hebben. De winters zijn zó koud dat zij deze niet kunnen overleven zonder fornuis/kachel.

Ook de gezinnen op Sarateni Dorp wachten nog op een bezoek van een van onze teams. Het gezin van Istvan, helemaal bovenop de berg, wordt natuurlijk ook bezocht en Iren met de kinderen is thuis. In mei van dit jaar is er voor gezorgd dat Iren een gebitsprothese heeft gekregen en zij is daar erg blij mee. Op onze vraag wanneer de kinderen naar school gaan, gaf zij het antwoord dat het erg lastig om de kinderen naar school te brengen omdat zij vaak haar man in het bos moet helpen met het kappen en hakken van bomen en hout. Wij wijzen haar erop dat het van groot belang is dat de kinderen naar school gaan, ook als het lastig is voor de familie door werkzaamheden. Het is in de winter ook wel een hele toer om de berg af te komen zonder te vallen of te glijden. Maar toch

Met de familie van Peter, die iets lager woont, gaat het ook goed. De familie is hard aan het werk met het hoeden van schapen en de verzorging van de schapen. In huis is het wel een grote bende en het huis lijkt in een slechtere staat dan in april. Voor Peter is er ook een prachtige fiets om naar de middelbare school in Sovata te gaan. Peter lijkt het gelukkigste kind van de wijk nu hij een eigen fiets heeft.

De Vitan familie met de 8 kinderen heeft natuurlijk ook onze grote aandacht. Het gaat goed, de kinderen gaan naar school en de jongste van de kinderen is behoorlijk gegroeid in het afgelopen halfjaar. Zita is hartstikke blij als wij haar een bezoek brengen en zij bedankt ons heel hartelijk voor de meegebrachte dozen met kleding, schoenen, speelgoed, schoolspullen en voedsel.

Deze moeder Tereza heeft 7 kinderen.

Dit kind is zo blij met haar nieuwe pop.

Met nieuwe duster en schort uit de gezinsdoos.

Die nieuwe pop wil je wel thuis laten zien...

De voedselbonnen die zij maandelijks krijgen worden door Eva, één van onze Roemeense hulpverleners halverwege iedere maand gebracht.

De snelheid waarmee deze dagen voorbij zijn gevlogen, is ongekend. Voor wij het weten zitten wij al weer in de bus om weer terug te rijden naar Nederland. Wij realiseren ons heel goed dat het geweldig is dat wij in Nederland zijn geboren en getogen en niet in een plaats zoals Sovata!!

Wij kunnen terugkijken op een super goede reis aan Sovata waarin heel veel arme gezinnen geholpen zijn en wij hen een beetje hoop en blijdschap hebben kunnen geven.

Namens al deze gezinnen grote dank aan u allemaal.

U, die er iedere keer weer voor zorgt dat er voldoende spullen zijn om het de mensen in Sovata en Sarateni wat makkelijker te maken.

Wij gaan er weer voor en wij hopen samen met U.

Misschien zijn er mensen die door de drukke werkzaamheden van de vrijwilligers tussentijds niet bedankt zijn voor hun prachtige en waardevolle donaties, bedenk dan dat wij met alle goederen hartstikke blij zijn en er altijd een plekje in Sovata te vinden is waar de spullen naar toe kunnen.

DANK U WEL !!!

De hulpverleners van deze reis en van links naar rechts op de foto:

Tunde, Danny, Levente, Csaba, Piet, Yvonne, Hanny, Cees, Janny, Anneke, Coby, Lia en Geert.

Niet op de foto onze Roemeense hulpverleners: Amalia, Arabella, Melinda en Eva.

Ons transport en de opslag in Sovata en Sarateni.

Praktische tips voor hulpverlening

Bedrijven, instellingen, stichtingen en velen van u vragen ons:

"Wat kunnen wij naast een financiële steun en kleding donaties nog meer doen voor bijvoorbeeld de school- en crèche projecten van SOS ?"

Naar aanleiding van deze vraag hebben wij een wensenlijst samengesteld met artikelen die voor de scholen én crèches en gezinsondersteuning heel erg belangrijk zijn. Het kan u wellicht helpen makkelijker een keuze te maken bij wat u nog meer zou kunnen betekenen voor de kinderen van Sovata en Sarateni in Roemenië.

WENSENLIJST

VOOR DE LAGERE SCHOLEN EN CRÈCHES

Schriften en blocnotes	Vouwblaadjes (gekleurd) A4 en A5
Ballpoints (bijvoorbeeld met reclama-naam)	Tekenpapier en Crêpepapier
Potloden en puntenslijpers	Scharen voor groot en klein
Knutselmaterialen	Plakstiften en potten plaksel
Kleurboekjes	Stickers
Kleurpotloden en stiften	Grote kralen om te rijgen en draad
Kopieerpapier	Waterverf en penselen

VOOR HET PROJECT GEZINSHULP:

Blikken vlees, zakjes droge soep, gedroogde bruine en witte bonen, spliterwten, blikjes tomatenpuree, pasta, rijst, macaroni, thee, oplos koffie, oplos chocolademelk, bouillonblokjes, blikjes leverpastei, hand zeep, tandpasta, tandenborstels, handdoeken, theedoeken, warme sokken, waxinelichtjes, paracetamol.

Het St. Josif Kinderhuis van Broeder Csaba heeft grote behoefte aan:
Schoonmaakmiddelen, wasmiddelen, bezems, dweilen, werkdoekjes, theedoeken en handdoeken.

Natuurlijk zijn en blijven ook financiële donaties zeer belangrijk. Van de financiële donaties worden bijvoorbeeld in Roemenië zelf voor de lagere scholen werkboekjes en leesboeken in de Roemeense en Hongaarse taal aangeschaft en wordt het verbeteren van de woon- en leefomstandigheden betaald.

Voor 5 euro kan één SOS-voedselbon worden aangeschaft waarmee een gezin in Sovata of Sarateni geholpen wordt in het levensonderhoud.

Wilt u uw hulp aan Stichting Ondersteuning Sovata verder uitbreiden, hebt u nieuwe contacten die wij van informatie kunnen voorzien of die willen sponsoren op welke manier dan ook, laat het ons weten:

Per brief of kaart aan:

S.O.S.

Postbus 282

2990 AG BARENDRECHT

Per email: info@stichtingsovata.nl

Telefonisch: Yvonne Willebrands 06 24 52 19 69

Anneke Westerhoff 06 52 17 67 82

Coby Teuben 06 13 41 71 28

Dan Kleefkens 06 55 78 57 37

IBANnummer: NL88 INGB 0003 5337 95